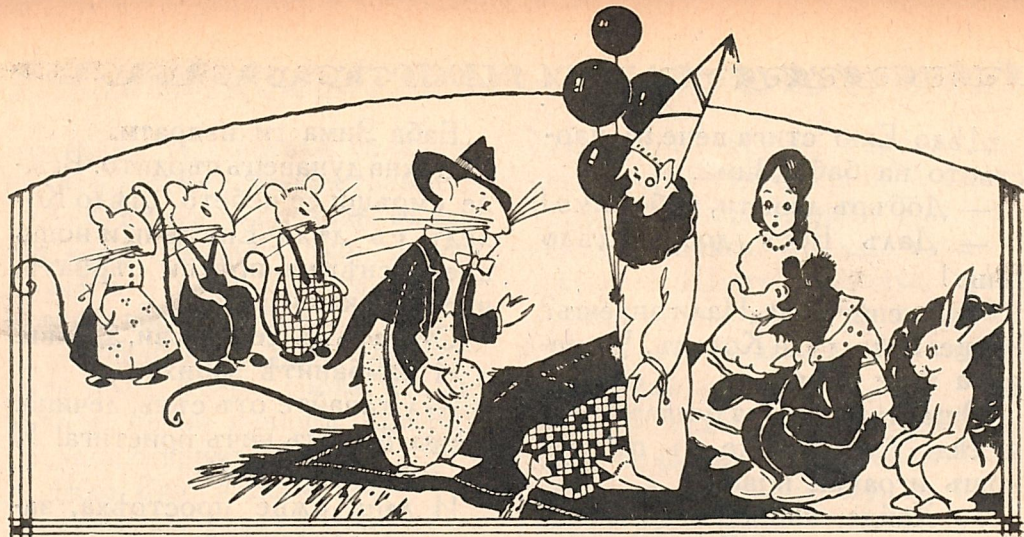

ИЗЪ МИШЕТО ЦАРСТВО

Тъкмо срещу Сурваки на Стария Мишокъ се добиха петъ нови чеда: три мъжки и две женски. Погледна ги Мишокътъ и ахна отъ радостъ: такива мишлета до сега не бѣха му се раждали, едно отъ друго по-хубави. Той събра цѣлата челядь.

— Слушайте, — рече, — това е Божя поличба — на такъвъ день такава радостъ! Скоро пригответе гощавка и поканете гости! Тая нощъ ще празнуваме и ние като хората.

Разтича се мишиятъ свѣтъ, запренася, зашета. Софрата сложиха въ голѣмия дулапъ, който бѣше надъ мишата кѣща. Долу само спѣха, а тукъ имъ бѣше приемната.

Най-младото мишле се заветече въ съседната стая да ка-ни гоститѣ. Ваню и Катето бѣ-

ха легнали вече и сънуваха Сурваки, а въ жгъла куклитѣ нѣщо си шепнѣха. Мишлето обиколи всички по редъ, покани ги и бързо се върна.

Въ дулапа бѣше почти готово. Майката бѣ дошла съ петтѣхъ малки, а Стариятъ Мишокъ обикаляше и викаше:

— По-скоро де, по-скоро! Я сложете тамъ едно морковче за Зайка! И медецъ, медецъ за баба ви Меца! Да не ме посрамите. Не е да нѣма — всичко далъ Господъ въ нашия дулапъ!...

— Истина, какво ли нѣмаше на трапезата: и пастърмица, и корички хлѣбъ, и бучка захаръ, и орѣхи, и кокошка, и баница.

Ето че и гоститѣ запристигаха.

— Варда-а-а!... изтъркули се най-първо гумената топка, блъсна се въ стената отсреща